

РЕШЕНИЕ

№ 5061

гр. София, 25.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3158** по описа за **2023** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по постъпила касационна жалба на „Брайт Инженеринг“ ООД, ЕИК:[ЕИК], чрез адв. А. М., срещу Решение № 2941/02.08.2022г. постановено по административно наказателно дело № 13239 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 115 - ти състав, както подадена частна жалба от 10.03.2023г. срещу Определение № 510/09.02.2023г. по НАХД № 13239/2021г. на СРС, НО 115-ти състав.

С обжалваното решение СРС е изменил Наказателно постановление № 22-007602 от 03.09.2021г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], с което за нарушение на чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд във вр. с чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работници и служители за риска „Трудова злополука“ и на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 413, ал. 2 от КТ на „Брайт Инженеринг“ ООД, е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева, като я е намалил на 1500 лв.

С Определение № 510/09.02.2023г. по НАХД № 13239/2021г. на СРС, НО 115-ти състав, районният съд е оставил без уважение молбата на жалбоподателя за допълване на решение № 2941/02.08.2022г. постановено по делото в частта за разноските.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно, постановено при неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила, както и явно несправедливо наложено

наказание. Твърди се, че в НП липсват аргументи защо не е приложима разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, която следвало да се приложи в процесния казус, след като дружеството е изпълнило предписанията на ДИТ. Излагат се съображения за допуснати нарушения на процесуалните правила при съставяне на АУАН и впоследствие на НП. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да се отмени изцяло наказателното постановление. При условията на евентуалност да бъдат съобразени разпоредбите на чл. 27 и 28 от ЗАНН. Претендират се разноски по делото.

В подадената частната жалба се излагат доводи за неправилност на постановеното от СРС определение. Твърди се, че съдът не е съобразил действащата към момента редакция на нормата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН. В тази връзка се излагат съображения, че в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК при изменение на НП в санкционната част. Счита се, че са налице формалните предпоставки за присъждане на разноски с решението, тъй като същите са своевременно претендирани. Моли съда да постанови акт, с който да отмени определението на районния съд като бъдат присъдени разноски по правилата за съразмерност.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. М., който поддържа жалбите. Моли за отмяна на атакувания съдебен акт. Претендира разноски по представен списък. В представените писмени бележки от 30.06.2023г. се доразвиват доводите в касационната жалба за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС.

Ответникът – Дирекция Инспекция по труда С. - в съдебно заседание се представлява от юрк. К., която оспорва касационната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, счита жалбата за неоснователна.

Административен съд - София град, VIII-ми касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационна жалба срещу решението е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН от надлежна страна и срещу подлежащ на касационен контрол акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, а решението на СРС е валидно, допустимо и правилно. Съображенията са следните:

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД. Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства.

С обжалваното решение Софийският районен съд, с оглед на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че във връзка с постъпила декларация за трудова злополука, заведена в ИС на ИА ГИТ с вх. №21074948 от 29.07.2021г. и декларация на Б. К. за трудова злополука с вх. № 21074946 от 29.07.2021г. от НОИ била инициирана проверка по спазване на трудовото законодателство на дружество „Брайт Инженеринг“ ООД,[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], район М., [улица], ет. 6, офис 616. Дружеството се представлявало от Д. Ж. Ж. и К. Д. Ж. - управители. Проверката била извършена от свидетелката А. Б. на длъжност „инспектор“ в Дирекция „Инспекция по

труда“ и Ж. Ц. на длъжност „старши инспектор“ в Дирекция „Инспекция по труда“ на 04.08.2021г., 16.08.2021г. и 20.08.2021г. В хода на проверката били констатирани нарушения, за които Дирекция „Инспекция по труда“ дала задължителни за изпълнение предписания. Едно от предписанията под №10 било „Брат Инженеринг“ ООД в качеството му на работодател да изпълни задължението си за своя сметка да застрахова задължително за риска „трудова злополука“ работещия в дружеството Б. И. К., [ЕГН]..“. За изпълнение на предписанието бил даден срок. За извършената проверка бил съставен Протокол за извършена проверка / П./ с изх. №ПР2125930 от 20.08.2021г.

Междувременно на 16.08.2021г. с Дирекция „Инспекция по труда“ били представени документи сред които и полица задължителна застраховка „Трудова злополука“ №109E0000000541 сключена на 21.05.2021г. заедно с добавки към нея съгласно които броя на застрахованите лица се променял. Били представени и списъци на работещите в дружеството лица, които се включвали към задължителната полица.

При прегледа на представените документи било установено, че лицето Б. И. К. не е включено в списъците. Поради тази причина и предвид сключения трудов договор на основание който К., считано от 17. 05.2021г. изпълнява длъжността „електромонтьор“, служители на Дирекция „Инспекция по труда“ изпратили призовка до дружеството- жалбоподател, което следвало да се яви на определена дата в ДИТ за съставяне и връчване на АУАН.

Призовката била връчена на представител на дружеството -касатор на 04.08.2021г.

На 20.08.2021г. в Дирекция „Инспекция по труда“ се явило лицето Х. Д. в присъствието на когото бил съставен АУАН №22-007602 от 20.08.2021г. АУАН бил съставен в присъствието на двама свидетели и в присъствието на представителя на дружеството, който получил екземпляр от АУАН срещу подпис. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не постъпили възражения.

На база на съставения АУАН, било издадено процесното Наказателно постановление (НП) № 22-007602 от 03.09.2021г., издадено от инж. Д. Г. И. на длъжност директор на Дирекция „Инспекция по труда-С.“, с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 413, ал. 2 от КТ, на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди) лева за извършено, на 17.05. 2021г . т. е. на датата, на която работникът е допуснат на работа, нарушение на чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд във вр с чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“. Наказателното постановление било връчено на представител на дружеството- касатор срещу подпис.

Настоящият касационен съдебен състав съобрази, че районният съд е обсъдил в цялост приетите по делото доказателства, а фактическите му констатации са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Съдът е провел производството по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

Софийският районен съд правилно е приел, че АУАН и НП са издадени при спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. При съставянето на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до опорочаване на административнонаказателното производство, в хода на което е санкциониран касационния жалбоподател. Както АУАН, така и НП, са съставени от компетентни органи. Спазени са разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. В АУАН и

НП са посочени датата и мястото на извършване на нарушението, субекта на нарушението, обстоятелствата, при които последното е извършено, пълно, точно, ясно и в достатъчна степен е индивидуализирано вмененото на касатора административно нарушение, позволяващо му да разбере в какво е обвинен и срещу какви факти да се защитава. Спазени са и изискванията на чл. 40 от ЗАНН и чл. 43 от ЗАНН. АУАН е съставен - присъствието на представител на дружеството-нарушител и на двама свидетели. Актът е подписан от лицата посочени в него.

По отношение на прилагането на материалния закон относно съставомерността на деянието, същият е правилно приложен. Районният съд, в изпълнение на принципа на служебното начало, е събрал относимия доказателствен материал, установяващ непротиворечиво обективната истина, като е анализирал приложимите правни повели и е извел единствено възможния правен извод досежно безспорната установеност на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството. В процесния казус изпълнителното деяние на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството на основание чл. 413 ал. 2 от КТ е за нарушение по чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 2, ал. 1 от Наредбата за задължително застраховане на работниците и служителите за риска "трудова злополука". В резултат на осъществената контролна дейност органите на Дирекция "Инспекция по труда" са заключили, че дружеството „Брайт Инженеринг“ ООД, в качеството си на работодател, не е изпълнило задължението си да осигури здравословни и безопасни условия на труд, като сключи застраховка за риска "трудова злополука" за лицето Б. И. К., изпълняващ длъжността „електромонтьор“ преди да го допусне до работа на 17.05.2021г, което произтича от цитираните от длъжностните лица разпоредби на чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд, във вр. с чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска "трудова злополука". Фактите по делото сочат с категоричност, че към датата, приета за дата на извършване на нарушението, спрямо лицето Б. И. К. не е била налице сключена застраховка за риска "Трудова злополука", което обстоятелство се установява от приобщените по делото доказателства. Съгласно чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд, работещите, които извършват работа, при която съществува опасност за живота и здравето им, се застраховат задължително за риска "Трудова злополука" за сметка на работодателя при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно чл. 52, ал. 2 от ЗЗБУТ, при определяне на условията и реда по ал. 1 се отчитат осъществяваната икономическа дейност на предприятието и средното за страната ниво на коефициентите за честота и тежест на трудовите злополуки. Съгласно чл. 2, ал.1 от НЗЗРСРТЗ, на задължително застраховане подлежат работниците и служителите, които извършват работа в основната и спомагателната дейност на предприятия, принадлежащи към икономическа дейност с трудов травматизъм, равен или по-висок от средния за страната. Предназначението на застраховката по несъмнен начин предпоставя необходимостта от наличието на валидна и действателна застраховка във всеки един момент, в който работниците упражняват труд. Работодателят може да я сключи, когато намери за добре, но при започване на работа всеки един от работниците следва да е застрахован за трудова злополука; съответно, докато не сключи застраховка, работодателят не може да допуска работниците до упражняване на труд. Застраховката има за цел и затова е задължителна, за да осигури риска от упражняваната дейност.

В жалбата се релевират доводи за приложение на чл. 28 от ЗАНН, които съдът намира за неоснователни.

На първо място, следва да бъде посочено, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Това разрешение е постановено в ТР № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС, съгласно което специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

В случая не са налице предпоставки за определяне на случая като маловажен. Разпоредбата на чл. 415в КТ урежда привилегирован състав спрямо всички нарушения по КТ, включително и тези, описани в чл. 413, ал. 2 КТ. Съдът приема, че в случая е неприложима нормата на чл. 415 в, ал. 1 КТ. В посочената разпоредба са поставени две кумулативно изискуеми условия, за да може нарушение на трудовото законодателство да бъде прието за маловажно такова – да е отстранено веднага след установяването му по надлежния ред и от нарушението да не са произтекли вредни последици за работници или служители. Липсата на което и да е от визираните условия води до неприложимост на чл. 415 в, ал. 1 КТ.

По несъмнен начин е установено обстоятелството, че впоследствие работодателят не е представил изискуемата застраховка по отношение на посоченото лице. Съгласно приложените добавки към застрахователна полица №109E0000000541 първоначално е била за 5 работника, впоследствие за 11 и накрая за общо 18 работника. В приложената застрахователна полица лицата, по отношение на които е сключена, не са поименно изброени, а единствено е посочен техният брой. От представения списък с работници обаче се установява, че в „Брайт Инженеринг“ ООД има 19 служители, като на последно място в таблицата е името на Б. К.. В полицата е посочено, че същата се сключва общо за 18 души, а представеният списък от дружеството е за 19 такива. Следователно нарушението не е отстранено веднага след установяването му. В случая работодателят има задължение да застрахова работниците, което е предвидено с цел да осигури безопасните условия на труд, а с неизпълнение на това задължение работодателят е поставил работника Б. К. в необоснован риск, тоест в периода, през който е липсвала сключена застраховка, са налице данни (декларация за трудова злополука вх.№21074946 от 29.07.2021г.) за случило се събитие, увреждащо здравето на работника, което не би могло да бъде обезщетено при липсата на сключена застраховка за риска "трудова злополука". Следователно в случая разпоредбата на чл. 415в от КТ не може да намери приложение, тъй като не са налице кумулативно предвидените предпоставки на текста.

Санкционната разпоредба на чл. 413, ал. 2 от КТ предвижда, че работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Имууществената санкция в случая е наложена на

юридическо лице – работодател, районният съд е обосновал правилно определяне на имуществената санкция в размер на 1500 лв., като е изменил наказателното постановление в тази му част – арг. от чл. 27 ал.5 от ЗАНН, а съответно доводите на касатора за явна несправедливост на наложеното наказание са неоснователни.

По изложените правни съображения, касационната инстанция приема, че оспореното решение на СРС, при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова към минималният размер.

Настоящият състав намира подадената частна жалба срещу Определение № 510/09.02.2023г. по НАХД № 13239/2021г. на СРС, НО 115-ти състав за процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и в срок, а разгледана по същество – за неоснователна.

С обжалваното Определение СРС е отхвърлил молбата за изменение на Решение № 2941/02.08.2022г. в частта за разноските като неоснователна.

Съгласно чл. 63д, ал.1 от ЗАНН при определяне на разноските е приложим реда по чл. 143 от АПК, а не ГПК. Не е налице непълнота, поради което не е приложим чл. 78 от ГПК. Доколкото чл. 143 от АПК не предвижда възможност за присъждане на разноси при изменение на акта, такива не се дължат на жалбоподателя.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Според действащата правна уредба на чл. 63д от ЗАНН, в производства пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Процесуалният ред в случая, по силата на препращащата разпоредба на ЗАНН, е този по чл.143, ал.1 от АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая обаче, изходът на спора не е отмяна на оспореното наказателно постановление, напротив установено е извършено административно нарушение, като е намален размерът на санкцията, определена от административнонаказващия орган. Ето защо, по изложените съображения и доколкото процесното наказателно постановление, като юрисдикционен акт не е отменено не могат да бъдат присъдени съразмерно разноските по делото пред настоящия съд и същите не подлежат на възстановяване от бюджета на органа.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VIII- ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2941/02.08.2022г. постановено по административно наказателно дело № 13239 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 115 - ти състав.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 510/09.02.2023г. по НАХД № 13239/2021г. на СРС, НО 115-ти състав

ОСЪЖДА Б. И.“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] разноси размер на 80 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.